

нѣщо падна, та се наведе да го вземе. Но скоро вдигна прѣстчетата си, окаляни отъ едрата сълза.

Баща ми слѣзе отъ талигата, качи при мене детенцето на бай Пройча, което съ учудване още гледаше окалянитѣ си прѣстчета, и тръгна пешъ. . .

Стигнахме до Рачовия изворъ подъ рѣта. Другитѣ две деца на Бай Пройчо се спустнаха къмъ него. Дорчо по старъ навикъ сви край пукнатата върба и спрѣ подъ джба до извора. Баща ми го отпрегна, даде му зелена трева и той сладко захрупка.

— А сега да закусимъ и починемъ, — каза баща ми.

Азъ бързо свалихъ всичко, което носѣхме за ядене.

— А вие нѣма ли да закусите, — обърна се баща ми къмъ бай Пройчо, когото азъ изведнажъ така силно обикнахъ.

— А че . . . , — смѣнка бай Пройчо.

И той извади отъ торбата половинъ самунъ коравъ и черъ хлѣбъ.

— Той трѣбва да се понакваси, — каза срамежливо бай Пройчо.

Помня, че баща ми се засрами отъ тия негови думи, грабна нашия бѣлъ и мекъ хлѣбъ, отдѣли малко за насъ, а останалото подаде на бай Пройчо. Той смѣнка, че ние оставаме безъ хлѣбъ и го прие. Децата му, които до сега бѣха около извора, като видѣха хлѣба, бързо се струпяха около баща си.

Всички ядѣхме мълчаливо. Бай Пройчовитѣ деца скоро се нахраниха и отидоха по синоритѣ за цвѣтя и пеперуди. Станахъ и азъ, но не отидохъ при тѣхъ, а седнахъ задъ джба така, че да мога да виждамъ бай Пройчо. Той разправяше нѣщо на татко, отъ време на време показваше децата си и плачеше. Залъцитѣ засѣдаха на грелото му.

По едно време дойде при мене найголѣмото му дете — Богданчо. Попитахъ го, ходи ли на училище.

— Ходя, но сега като отида въ града, нѣма да ходя.

— Защо? — попитахъ учудено азъ.

— Защото, — каза съвсемъ увѣрено той, — въ града не взематъ въ училището селски деца. Радойчо чичовиятъ ми каза.

Азъ се помжчихъ да го увѣря, че не е така, но то видѣ баща си да плаче и каза: